

Forkærlighed for foreløbige Love, skal jeg ikke sige, men jeg finder for øvrigt, at den foreløbige Lov er paa sin Plads her. Men naar man er saa forsigtig, kunde Ministeren ogsaa finde sig foranlediget til at give sine undergivne Embæds mænd et Paalæg om ikke straks at true paa den Maade, som her er omtalt, inden i alt Fald midlere Midler vare forsøgte.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal kun til det ærede Medlems sidste Udtalelse bemærke, at saa vidt mig bekendt er der ikke fra den amerikanske Regering kommen nogen Reklamation til den danske Regering i Anledning af, at dens Konsul paa de vestindiske Øer skulde være bleven uberettiget behandlet fra Guvernørens Side, og det turde vel ogsaa være et temmelig tydeligt Tegn paa, at der ikke foreligger nogen uberettiget Optræden fra Guvernørens Side over for den amerikanske Konsul. Og hvilken Anledning skulde saa den danske Regering have til paa Grund af, at der er sendt et Telegram rundt i Verden om, at noget saadant er sket, at skrive i Bladene derom? Det kan jeg ikke se. Men i alt Fald maa jeg bede det ærede Medlem, hvis han vil have Oplysning derom, at henvende sig til rette vedkommende, og det er ikke Justitsministeren.

Oct. Hansen: Det glæder mig, at jeg altsaa nu har faaet den Erklæring fra den ærede Justitsminister, at der ikke er sket nogen Reklamation fra amerikansk Side. (Justitsministeren [Rump]: Jeg ved det ikke!). Ja, desværre tilføjede den ærede Minister: „saa vidt jeg ved“. Han har altsaa ikke fundet sig foranlediget til at konferere med sine Kolleger derom og er følgelig lige saa uvidende derom som jeg og andre Medlemmer. Jeg vil anbefale, at vi dog, i alt Fald ad Aare maaske, maa faa lidt Oplysning om, hvad det er, der er passeret, og som har kunnet give Anledning til Rygtet.

Justitsministeren (Rump): Det synes, som om det ærede Medlem mener, at naar noget saadant staar i Bladene, skal jeg henvende mig til Udenrigsministeren med det Spørgsmaal: Sig mig, kære Kollega, er der noget om den Sag? Det kan jeg aldeles ikke være enig i. Det overlader jeg til det ærede Medlem at gøre, om han vil. Jeg venter, naar det drejer sig om et Forhold, der hører under de andre

Ministres Omraade, til jeg faar Meddelelse af dem, om der er foregaaet noget. Derfor sagde jeg før: „saa vidt mig bekendt er noget saadant ikke foregaaet“, men det turde vel ogsaa være rimeligt, at noget saadant ikke er foregaaet. Jeg har, som sagt, ikke spurgt Udenrigsministeren, og han har ikke meddelt sine Kolleger noget derom.

Høst: Jeg kan ogsaa i det væsentlige slutte mig til de Udtalelser, der ere faldne, navnlig fra den første ærede Taler om, at det er naturligt, at naar en lille Stat ønsker at være neutral i en Krig mellem to andre Magter, den da søger at undgaa ethvert Skridt, der kunde vække Tvivl om, hvorvidt den er neutral eller ikke. Derimod er der et Par Punkter i Lovforslaget, der synes mig at vække nogen Tvivl, om de ikke gaa noget for vidt, om de ikke gribe noget for meget ind i den personlige Frihed. Jeg skal ganske kort berøre disse Punkter. — Det første er Nr. 1 i § 1, hvor det forbydes den neutrale Stats Undersaatter i nogen som helst Egenskab at tage Tjeneste i de krigsførende Magters Hær eller Flaade. Derved er det altsaa fremtidig forbudt unge Mennesker at gaa frivillig med i en Krig mellem to andre Magter. Jeg synes, at det er tvivlsomt, om det ikke er at gaa noget for vidt. Jeg skal i saa Henseende minde om, at i vore Krige ere mangfoldige frivillige baade fra Sverige og Norge mødt under vore Faner og ere blevene modtagne med Paaskønnelse og Begejstring; og saa vidt jeg ved, har det ikke medført, at Tyskland i den Anledning har haft noget at bemærke om, at Sverige og Norge ikke havde været neutrale. Vi have ogsaa ganske nylig set, at i den græsk-tyrkiske Krig vare mange Danske med i den græske Arme, uden at det har medført, at Tyrkiet har klaget over, at Danmark derved skulde have brudt sin Neutralitet. Jeg tror derfor, der er Grund til at overveje, om det ikke er at gaa for vidt. Det, der skal rammes, er Udrustning af Ekspeditioner; men at forbyde enkelte danske Undersaatter, unge Mennesker, at gaa frivilligt med, hvad der i Reglen viser smukke og gode Følelser, synes mig at være at gaa for vidt.

Der staar endvidere i § 1 Nr. 5, at man ikke paa anden Maade maa yde de krigsførende Magter Hjælp. Jeg vilde nu gerne vide, om deri er indbefattet Indsamling af Penge til saarede og Udsendelse af Sygeplejersker til Hærene; thi det kan ved en videre Fortolkning komme ind derunder.